

Arrest

nr. 220 719 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 januari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 januari 2019 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: M. (..)

voornaam: R. (..)

geboortedatum : 24.07.1980

geboorteplaats : Anapolis

nationaliteit: Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Leuven op 30/01/2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard meteen inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terughrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene heeft een vervalst portuguese identiteitskaart gebruikt

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden. Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij/zij op hotel logeert

Betrokkene werd reeds gerepatrieerd. Betrokkene is terug in illegaal verblijf.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 30.01.2019 door de politiezone van Leuven en verklaart dat hij heeft vergeet de datum op zijn aankomen in België. Betrokkene verklaart op werken en samen met zijn vrouw in België te wonen. Betrokkene verklaart pijn op zij ribben omdat hij gevallen ben. Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben noch medische problemen te hebben Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Immers, betrokkene kan met zijn vrouw een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“LA REQUERANTE PREND UN MOYEN UNIQUE PRIS DE LA VIOLATION DES ARTICLES 2 ET 3 DE LA LOI DU 29 JUILLET 1991 RELATIVE A LA MOTIVATION FORMELLE DES ACTES ADMINISTRATIFS, L'ARTICLE 74/11 ET 62 DE LA LOI DU 15 DECEMBRE 1980, DE PRINCIPE DU RAISONNABLE ET DE PROPORTIONNALITE AINSI QUE DE LA VIOLATION DU PRINCIPE GENERAL DE DROIT DE L'UNION EUROPEENNE ETRE ENTENDU AINSI QUE L'ARTICLE 8 DE LA cedh.

10. La décision litigieuse est prise sur la base de l'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, qui prévoit que:

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans; dans les cas suivants:

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou ;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

Le délai maximum de trois ans prévu à l'alinéa 2 est porté à un maximum de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers a recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux afin d'être admis au séjour ou de maintenir son droit de séjour.

La décision d'éloignement peut être assortie d'une interdiction d'entrée de plus de cinq ans lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale ».

11. Les travaux préparatoires de la loi du 19 janvier 2012, insérant l'article 74/11 dans la Loi précisent que « Lorsque le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace pour l'ordre public ou la sécurité nationale, l'article 11, § 2, de la directive [2008/115/CE du 16 décembre 2008] ne fixe pas la durée maximale de l'interdiction. La directive impose toutefois de procéder à un examen individuel (considérant 6) et de prendre en compte "toutes les circonstances propres à chaque cas" et de respecter le principe de proportionnalité » 1.

12. L'article 11 de la directive 2008/15/CE prévoit quant à lui que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou

b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée. Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...] ».

13. La Cour de justice a eu l'occasion de préciser dans son arrêt du 11 juin 2015²s'agissant de l'interprétation de l'article 7, § 4, de la directive 2008/115/CE :

(...) si la personne concernée constitue un danger pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale, les États membres peuvent s'abstenir d'accorder un délai de départ volontaire ou peuvent accorder un délai inférieur à sept jours», « qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de "danger pour l'ordre public", au sens de [cette disposition], au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. Il convient toutefois de préciser qu'un État membre peut constater l'existence d'un danger pour l'ordre public en présence d'une condamnation pénale, même si celle-ci n'est pas devenue définitive, lorsque cette condamnation, prise ensemble avec d'autres circonstances relatives à la situation de la personne concernée, justifie un tel constat. [...] En outre, la simple suspicion qu'un ressortissant d'un pays tiers a commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national peut, ensemble avec d'autres éléments relatifs au cas particulier, fonder un constat de danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, dès lors que, ainsi qu'il découle du point 48 du présent arrêt, les États membres restent pour l'essentiel libres de déterminer les exigences de la notion d'ordre public, conformément à leurs besoins nationaux, et que ni l'article 7 de cette directive ni aucune autre disposition de celle-ci ne permettent de considérer qu'une condamnation pénale soit nécessaire à cet égard» (points 50 à 52), et conclut qu'« il convient de répondre à la première question que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens qu'il s'oppose à une pratique nationale selon laquelle un ressortissant d'un pays tiers, qui séjourne irrégulièrement sur le territoire d'un État membre, est réputé constituer un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition, au seul motif que ce ressortissant est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte»

14. Dans cet arrêt, précisant qu'

« il convient de considérer que la notion de "danger pour l'ordre public", telle que prévue à l'article 7, paragraphe 4, de ladite directive, suppose, en tout état de cause, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, l'existence d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société (voir, par analogie, arrêt Gaydarov, C-430/10,

EU:C:2011:749, point 33 et jurisprudence citée). Il s'ensuit qu'est pertinent, dans le cadre d'une appréciation de cette notion, tout élément de fait ou de droit relatif à la situation du ressortissant concerné d'un pays tiers qui est susceptible d'éclairer la question de savoir si le comportement personnel de celui-ci est constitutif d'une telle menace. Par conséquent, dans le cas d'un ressortissant qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte, figurent au nombre des éléments pertinents à cet égard la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé depuis sa commission» (points 59 à 62), la Cour a considéré que « que l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115 doit être interprété en ce sens que, dans le 2 CJUE, 11 juin 2015, C-554/3, Z.Zh contre Staatsecretaris voor veiligheid en Justitie § 54) MARTINS/DVZ | BIJLAGE 13 SEXIES | JW006567-02 | 5/12 Certifiée conforme à l'original cas d'un ressortissant d'un pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre qui est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte; d'autres éléments, tels que la nature et la gravité de cet acte, le temps écoulé depuis sa commission, ainsi que la circonstance que ce ressortissant était en train de quitter le territoire de cet État membre quand il a été interpellé par les autorités nationales; peuvent être pertinents dans le cadre de l'appréciation de la question de savoir si ledit ressortissant constitue un danger pour l'ordre public au sens de cette disposition. Dans le cadre de cette appréciation, est également pertinent, le cas échéant, tout élément qui a trait à la fiabilité du soupçon du délit ou crime reproché au ressortissant concerné d'un pays tiers »(point 65)

15. Votre Conseil a eu l'occasion, dans sa jurisprudence, d'indiquer qu'il y avait lieu de tenir compte de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice, également dans l'application des dispositions relatives à l'interdiction d'entrée³.

16. L'acte attaqué pris par la partie adverse sur pied unique de l'article 74/11 qui fixe la durée de l'interdiction d'entrée à deux sur la considération que la partie requérante aurait utilisé une carte d'identité portugaise falsifiée.

17. L'absence de délai est motivée dans l'ordre de quitter le territoire par référence à l'article 7 alinéa 1.3° de la loi; Le requérant aurait compromis l'ordre public; à cet égard, le requérant conteste toute infraction qui pourrait lui être reprochée; si les articles 7 et 74/11 autorisent le secrétaire à sanctionner un étranger susceptible de compromettre l'ordre public, encore faut-il que l'atteinte à l'ordre public puisse se déduire d'éléments suffisants et pertinents figurant dans le dossier administratif soumis au Conseil⁴. Quod non en l'espèce.

18. Votre conseil relèvera qu'il ressort des termes même des actes attaqués que l'affirmation selon laquelle la partie requérante pourrait «compromettre l'ordre public», est entièrement déduit du seul constat de l'existence d'une éventuelle fausse carte d'identité.

19. Il appartenait à la partie adverse; en vue d'apprécier si le comportement personnel de la partie requérante était constitutif d'une telle menace, de prendre en considération «tous les éléments de fait et de droit relatif à sa situation » et, notamment, « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps depuis sa commission », ce qui ne ressort nullement de la décision.

20. Votre Conseil a déjà jugé :

« qu'il découle de l'enseignement de l'arrêt de la Cour de Justice de l'Union européenne, cité au point 4.2.2, que la partie défenderesse ne peut se fonder sur les seuls faits délictueux commis par le requérant pour considérer que son comportement est constitutif d'une menace grave pour l'ordre public ou la sécurité nationale, au sens de l'article 74/11, § 1er, alinéa 4, de la Loi, mais se doit de prendre en considération, également, « tout élément de fait ou de droit relatif à [s]a situation » et notamment « la nature et la gravité de cet acte ainsi que le temps écoulé

3CCE, 27 avril 2017, n° 186135 4Cons. État, 23 oct. 2003, Adm. publ. mens., 2003, p.197 depuis sa commission». Or, le Conseil observe, à la lecture de la décision attaquée, que la partie défenderesse s'est contentée de faire référence « la gravité des faits » et s'est abstenue de prendre en considération tout autre élément».

21. En l'espèce, la décision attaquée est prise sur la base de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, 1° de la Loi et constate qu'« aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ». L'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13septies) pris le même jour que l'interdiction d'entrée présentement attaquée avait en effet estimé que « le ressortissant d'un pays tiers constitue un danger pour l'ordre public », conformément à l'article 74/14, § 3, 3° de la Loi, et n'avait dès lors pas accordé à la partie requérante de délai pour quitter le territoire.

22. La notion de risque d'atteinte à l'ordre public doit être interprétée de manière stricte, de sorte que la portée de cette notion ne saurait être déterminée unilatéralement par PÉtat sans qu'elle ne puisse être contrôlée⁵. Dans ce cadre, la jurisprudence convient que la partie adverse doit procéder à un examen individuel afin de déterminer si la partie requérante constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public⁶; La partie adverse ne peut se contenter de s'appuyer sur une quelconque présomption afin de constater un tel danger ni s'affranchir de motiver dans sa décision quel danger ce comportement

représente pour l'ordre public, sans méconnaître les exigences découlant d'un examen individuel. Toute infraction pénale, a supposer a supposer qu'une infraction pénale soit reprochée a la partie requérante en cas d'espèce, ne constitue pas nécessairement une atteinte significative telle que pour être qualifié d'atteinte à l'ordre public, lequel constitue le fondement de la société.

23. Il ressort du corps de l'arrêt C-240/17 prononcé le 16 janvier 2018 par la CJUE, relatif à la notion de menace pour l'ordre public et la sécurité nationale dans le cadre des décisions de retour et des interdictions d'entrée sur le territoire des États membres, que « S'agissant, d'une part, de la possibilité pour les autorités finlandaises d'adopter une décision de retour assortie d'une interdiction d'entrée a l'encontre de E dans ces circonstances, il ressort du libellé même de l'article 6, paragraphe 2, de la directive 2008/115 que ces autorités étaient tenues d'adopter une telle décision de retour et, en vertu de l'article 11 de cette directive, de l'assortir d'une interdiction d'entrée, pour autant que l'ordre public et la sécurité nationale l'imposent, ce qu'il appartient toutefois au juge national de vérifier au regard de la jurisprudence pertinente de la Cour⁷. Dans ce cas, il convient de rappeler qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant de pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public, sachant que la simple circonstance que ledit ressortissant a fait l'objet d'une condamnation pénale ne suffit pas en elle-même a caractériser un tel danger⁸. 5 CJUE, C-554/13, 11 juin 2015, §48. 6 Idem, §§49 et 50. 7 Voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C-554/13, EU:C:2015:377, points 50 à 52 ainsi que 54. 8 Voir, en ce sens, arrêt du 11 juin 2015, Zh. et O., C-554/13, EU:C:2015:377, points 50 ainsi que 54.

24. Ainsi, au vu de la teneur de cette jurisprudence européenne dont les enseignements sont applicables en l'espèce, votre Conseil ne peut que considérer qu'en indiquant que la partie requérante aurait utilisé une fausse carte d'identité la partie défenderesse n'a pas motivé à suffisance a tout le moins quant aux éléments concrets qui permettraient d'aboutir au constat que le comportement personnel du requérant représente un danger réel et actuel pour l'ordre public⁹.

25. Enfin, votre conseil a déjà jugé¹⁰ toutefois qu'en fondant le constat selon lequel «l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public et la sécurité nationale» sur ces seuls condamnation et procès-verbaux, et sur le fait que le requérant n'a pas obtempéré a des ordres de quitter le territoire, la partie défenderesse n'a pas valablement et suffisamment motivé sa décision en fait et en droit, au regard de l'article 74/11, § 1, alinéa 4, de la loi du 15 décembre 1980, et de l'interprétation qui doit en être faite, a la lumière de la jurisprudence susmentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. En outre si la partie requérante avait été entendue, la solution dégagée aurait abouti a un résultat différent et le prescrit de l'article 74/13 aurait été respecté.

26. Il appartenait, en effet, a la partie défenderesse, plutôt que de se limiter aux seuls constats et affirmation rappelés supra, d'examiner les actes infractionnels dont le requérant a été reconnu coupable ou qui peuvent lui être reprochés, ainsi que sa situation personnelle, en vue d'évaluer si ces actes et/ou cette situation révèlent des éléments « de fait ou de droit » permettant de considérer que son comportement personnel constitue une « menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » et, partant, de conclure qu'il « constitue une menace grave pour l'ordre public », ce qui ne ressort nullement ni de la motivation de la décision querellée, ni de l'examen du dossier administratif.

27. En pareille perspective en se fondant sur la considération selon laquelle « l'intéressé constitue une menace grave pour l'ordre public » sur la seule affirmation précitée, ainsi que sur les constats, d'une part, du PV dont le requérant a fait l'objet et, d'autre part, du caractère supposé irrégulier de son séjour en Belgique la partie n'a pas suffisamment motivé ses décisions en fait et en droit au regard de l'article 74/11 § 1er, alinéa 4 de la Loi et de l'interprétation qui doit en être faite, a la lumière de la jurisprudence mentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. Partant, la considération d'ordre public n'étant pas correctement motivée, celle-ci ne serait justifier raisonnablement et proportionnellement l'acte entrepris

28. Enfin s'il pourrait être admis que le droit d'être entendu de la partie requérante a été respecté dans le cadre de la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13 septies) pris le 30/01/2019, il ne peut pour autant en être déduit qu'il a, par la même occasion, été entendu, de manière utile et effective, a l'égard de l'interdiction d'entrée prise ensuite a son égard. 9 Voir, en ce sens, CCE n°202 685 du 19 avril 2018 dans l'affaire X/VII 10 CCE n° 200 363 du 26 février 2018 dans l'affaire X/I II

29. En l'espèce, le Conseil observera qu'il ne ressort pas du dossier administratif que la partie défenderesse a donné la possibilité a la partie requérante de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale, prise par la partie défenderesse a la suite de l'ordre de quitter le territoire qui lui a été délivré.

30. En effet, si la partie requérante a fait l'objet d'un rapport administratif de controle d'un étranger ayant pour finalité de vérifier la régularité de son séjour et a été entendu 30/01/2019, il ne saurait être

soutenu que cette audition ait donné au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant la prise de l'interdiction d'entrée qui constitue l'acte attaqué. Rappelons que l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire, que l'objet de ces décisions est différent et qu'il en est de même des motifs justifiant leur adoption. Partant, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire dès lors que la décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée, soit en l'espèce deux années. Soulignons encore que la circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée dès lors qu'il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents. Il en résulte que dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendue impliquait que le requérant l'invitât à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter¹¹.

31. Ainsi la partie adverse ne tient nullement compte de la vie familiale de la partie requérante qui est marié avec une citoyenne italienne qui séjourne légalement sur le territoire du royaume. En effet aucune mise en balance n'est effectuée par la partie adverse entre l'interdiction de deux ans et la manière dont les époux pourront vivre leur vie amoureuse au quotidien. En outre, la partie adverse énonce une motivation contradictoire sur ce point, d'une part, elle énonce que la partie adverse n'aurait pas de vie familiale en Belgique et d'autre part quelques lignes plus tard qu'il pourrait continuer à communiquer avec son épouse par des moyens modernes. Ceci est contradictoire soit il y a une épouse et une vie familiale soit il n'y en a pas. La partie adverse n'a pas effectué la moindre balance des intérêts en concreto ou expliquer pourquoi en l'espèce l'article 8 de la CEDH ne prime pas ou ne trouverait pas à s'appliquer.

32. La décision ne respecte dès lors pas les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980, ainsi que les principes généraux du droit administratif, qui lui imposent de prendre en considération tous les éléments pertinents du dossier administratif, de motiver les décisions en fait de manière précise et adéquate, sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation, de manière prudente en récoltant toutes les informations nécessaires pour prendre la décision, de manière individualisée. ¹¹ Voir en ce sens Conseil d'Etat n° 233.257 du 15 décembre 2015 Il est incompréhensible que la partie adverse ne prenne pas le même soin par rapport au risque de violation de l'article 8 de la CEDH. En effet, l'établissement du centre principal des intérêts de la partie requérante en Belgique avec son épouse sur le territoire, de sorte que l'existence d'une vie privée et sociale ne peut être ignorée par la partie adverse.

34. De surcroît, la requérante a fait valoir les liens socio-professionnels qui participent à son équilibre de vie. Les différents rapports sociaux attestent de l'existence d'une vie privée et sociale en Belgique.

35. Le respect de cette vie privée et sociale doit être analysée au regard de l'article 8 de la CEDH qui protège le droit à l'épanouissement personnel et celui de nouer et de développer des relations avec ses semblables et le monde extérieur¹² et dont les ingérences doivent être justifiées par rapport à un des objectifs limitativement énumérés à l'article 8.2. de la même disposition et être strictement nécessaires dans une société démocratique.

36. De surcroît, dès lors que l'arrêt *Emre c. Suisse* du 22 août 2008 estimait en effet que « plus longtemps une personne réside dans un pays particulier, plus forts sont ses liens avec ce pays et plus faibles sont ses liens avec son pays d'origine. » (§69), la partie adverse se devait d'évaluer le principe de proportionnalité au regard des éléments du dossier administratif, à savoir la faiblesse des liens du requérant avec son pays d'origine et la solidité de ses liens avec la Belgique, et devait dès lors évaluer si un retour - même temporaire - dans ces conditions serait rendu « plus difficile » au sens de l'article 9 bis de la loi du 15 décembre 1980.

37. La partie adverse adopte une décision motivée de manière erronée en droit sur l'article 8 de la CEDH et viole par conséquent cette disposition, ainsi que son obligation de motiver sa décision de manière précise en fait et en droit.

38. De plus, la partie adverse admet l'existence d'une vie privée et familiale de la partie requérante de sorte qu'elle devait examiner de manière rigoureuse l'existence d'obligations positives de la maintenir en Belgique.

39. En effet, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales impose à la partie adverse « de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance »¹³ voir l'arrêt de la Cour EDH S. Et MARPER contre le Royaume-Unis, § 66, du 4 décembre 2008, qui cite notamment l'arrêt *Burghartz*, de la Commission, § 47, et *Friedl c. Autriche*, 31

janvier 1995, avis de la Commission, § 45, série A no 305-B) 13 CCE, arrêt 159.109 du 21 décembre 2015.

40. L'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme exige, dans le cadre d'une ingérence dans la vie privée et familiale, qu'elle soit justifiée par un ou plusieurs des buts légitimes visés au §2 de cet article et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique.

41. Il incombe à la partie adverse, dans le cadre d'une ingérence dans la vie privée et familiale, de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. À défaut, la décision viole l'article 8 de la CEDH.

42. À tout le moins, dans le cadre d'une première admission, et même à défaut d'ingérence, il convient d'examiner si la partie adverse, au terme d'une balance des intérêts en présence, est tenue à une obligation positive de permettre de maintenir et développer la vie privée et/ou familiale¹⁴

43. Force est de constater que les éléments de fait mentionnés dans le paragraphe de la décision relatif à la vie privée et familiale ne sont pas examinés et que l'analyse en droit est absente.

44. En conséquence, le moyen en ce qu'il se fonde notamment sur la violation des dispositions visées au moyen, est sérieux et susceptible de justifier l'annulation de l'acte attaqué."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt wordt enerzijds gemotiveerd waarom de verzoekende partij een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven waarbij verwezen wordt naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet en wordt omtrent de duur van het inreisverbod gemotiveerd dat deze twee jaar is omdat zij niet getwijfeld heeft om illegaal in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. De verwerende partij wijst er daarbij verder op dat verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft noch enige medische problematiek. Wat betreft haar gezinsleven met haar vrouw wordt erop gewezen dat zij dit via moderne communicatiemiddelen kan onderhouden en dat niet blijkt dat dit gezinsleven niet verder gezet kan worden in het land van herkomst. De verwerende partij concludeert: *"Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."*

2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.
2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.
De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

2.6. Verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van 11 juni 2015 in de zaak C-554/13, Z. Zh. en I.O. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie. Verzoekende partij werpt op dat moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing steunt op het feit dat zij gebruik heeft gemaakt van een valse Portugese identiteitskaart. Verzoekende partij laat gelden dat het de verwerende partij toekwam om alle feitelijke en juridische elementen met betrekking tot haar situatie in rekening te brengen en met name de aard en de ernst van de gepleegde feiten en de tijd die verstreek sinds het plegen van het misdrijf, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing. Voorts werpt verzoekende partij op dat het de verwerende partij toekwam om de overtredingen die haar kunnen worden toegerekend te gaan onderzoeken evenals haar persoonlijke situatie en te gaan evalueren of deze daden en de situatie elementen aan het licht brengen die toelaten om vast te stellen dat haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving en toelaat te concluderen dat zij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verzoekende partij voert aan dat dergelijk onderzoek niet blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier.

2.7. De Raad wijst er evenwel vooreerst op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een “*ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid*”. De verwerende partij heeft enkel het het werken zonder de daartoe vereiste machtiging mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van twee jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast vernoemde elementen, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat haar gezinsleven het opleggen van het inreisverbod niet in de weg staat.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake het werken zonder de daartoe vereiste machtiging mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, gemotiveerd dat dit een inreisverbod voor de duur van twee jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk illegaal werkte.

De vaststelling voorts dat er ten aanzien van verzoekende partij een proces-verbaal werd opgesteld omdat zij illegaal werkt in België en zij gebruik maakte van een valse Portugese verblijfskaart, vinden steun in het administratief dossier alwaar zich een administratief verslag vreemdelingencontrole bevindt. Verder, waar zij nog betoogt dat zij nog niet is veroordeeld, wijst de Raad erop dat de verwerende partij, ook al is de verzoekende partij nog niet veroordeeld, vermag op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoekende partij maakt voorts met haar betoog ook in het geheel niet aannemelijk dat de in het proces-verbaal opgenomen feiten verkeerd zijn. Zij betwist op geen enkele manier het feit dat zij aan het werken was zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging en dat zij gebruik heeft gemaakt van een valse Portugese verblijfskaart.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de gegeven motivering dat de verwerende partij, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op

welke gronden zij een inreisverbod voor een duur van twee jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze toepassing gemaakt hebben van een termijn van twee jaar. Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk waarom de gegeven motivering niet zou volstaan. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd waarom zij, aan de hand van de specifieke elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel acht.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar arresten van de Raad wordt, naast de vaststelling dat niet blijkt dat het daarin geponeerde mutatis mutandis van toepassing is op onderhavige zaak, opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

2.8. De hoorplicht vormt een algemeen beginsel van het Unierecht en een beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dient verwerende partij dit als dusdanig in aanmerking te nemen.

2.9. Verzoekende partij betwist niet dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord zodat zij aldus in geen geval kan voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld haar standpunt op voldoende wijze naar voor te brengen. Zij maakt immers niet aannemelijk dat dit gehoor niet zou hebben volstaan in het licht van het nemen van de thans bestreden beslissing, met name een inreisverbod. Verder blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij in overweging heeft genomen en daaromtrent heeft gemotiveerd.

In ieder geval benadrukt de Raad verder ook dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekende partij maakt dit met haar betoog geenszins aannemelijk. Verzoekende partij verwijst wel naar haar gezinsleven met haar Italiaanse partner en meent dat hiermee geen rekening werd gehouden, maar zoals blijkt uit de bestreden beslissing werd met dit gezinsleven rekening gehouden en werd overwogen: *“betrokkene kan met zijn vrouw een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”*

2.10. Waar verzoekende partij nog meent dat een schending van artikel 8 EVRM voorligt, wijst de Raad op hetgeen volgt.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooreerst te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoekende partij voert aan dat zij gehuwd is en een gezinsleven heeft met een Italiaanse onderdaan die in België verblijft..

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen: *"(..) betrokkene kan met zijn vrouw een band onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevrouw niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Brazilië. Zowel betrokkene als mevrouw wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfsstatus van betrokkene in België."*

Hieruit blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoekende partij in België. Het gegeven dat zij even voordien in de bestreden beslissing vermeldt dat verzoekende partij geen gezinsleven verklaart te hebben kan, in het licht van de navolgende motivering, niet anders aanzien worden dan een materiële misslag.

Verzoekende partij betwist noch ontkent voorts dat zij en haar vrouw zich ervan bewust dienden te zijn dat hun gezinsleven in België vanaf het begin precair zou zijn gelet op haar illegale verblijfsstatus. Verzoekende partij brengt geen enkele uitzonderlijke omstandigheid aan waaruit kan blijken dat, ondanks voorgaande vaststelling, er toch sprake is van een schending van haar gezinsleven. Er blijkt

niet dat zij hun gezinsleven niet verder kunnen zetten elders, zoals in haar land van herkomst of het land van herkomst van haar vrouw.

Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot haar gezinsleven aannemelijk.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij een privéleven heeft op het Belgische grondgebied maakt zij echter in het geheel niet aannemelijk dat er in casu sprake is van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Zoals vooreerst blijkt uit het administratief dossier werd verzoekende partij een eerste keer naar haar land van herkomst gerepatrieerd in 2013 waarbij haar tevens een inreisverbod voor de duur van drie jaar werd opgelegd. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing weigert verzoekende partij mee te delen wanneer zij nadien opnieuw naar België is gekomen. Verder blijkt enkel dat zij aangetroffen werd in bezit van een valse Portugese verblijfskaart en omwille van zwartwerk. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk stellen professionele belangen te hebben in België. Er blijkt verder ook niet dat de eventuele sociale contacten die zij heeft opgebouwd in België getuigen van een voldoende intensiteit om onder de bescherming van artikel 8 EVRM te vallen.

Bovendien, zelfs indien verzoekende partij gewag zou kunnen maken van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, quod non, dan nog moet vastgesteld worden dat zij niet kan ontkennen dat dit zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin zij wist dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privéleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Uit alle voorliggende gegevens blijkt ontegensprekelijk dat verzoekende partij wist dat haar (illegale) verblijfssituatie tot gevolg had dat het voortbestaan van haar privéleven en haar sociale relaties in België van bij het begin precair was.

Verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin een schending van artikel 8 EVRM met betrekking tot haar privéleven aannemelijk.

2.11. Gelet op voormelde vaststellingen kan op basis van verzoekers uiteenzetting van het enig middel geen schending van de motiveringsplicht, van artikel 74/11, van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht of van artikel 8 EVRM worden vastgesteld.

2.12. Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER